

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Jitky Zavřelové a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **R. G.**, zastoupený JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Karlovo náměstí 18, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2025, čj. OAM-577/ZA-Za11-ZA13-2025, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2026, čj. 4 Az 25/2025-25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany dle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jako zjevně nedůvodnou.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou. V záhlaví označeným rozsudkem Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) žalobu zamítl. Dovodil, že byly naplněny podmínky pro postup dle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Žalobce v posuzovaném případě neuvedl žádné důvody, pro které by Arménie ve vztahu k jeho osobě neměla být považována za bezpečnou zemi původu a které by proto měly vést žalovaného k meritornímu posouzení jeho žádosti z hlediska možného udělení mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14b zákona o azylu. Podle soudu si žalovaný pro své rozhodnutí opatřil dostatek podkladů, které řádně zhodnotil.

[3] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Primárně namítal nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu. Dále poukazoval na

nedostatečně zjištěný skutkový stav stran bezpečné země původu. Nesouhlasil ani s právními závěry k § 16 odst. 2 zákona o azylu. Podle jeho názoru odporuje posouzení městského soudu judikatuře a konkrétním okolnostem věci. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém se ztotožnil s posouzením provedeným městským soudem. Navrhl odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost, popř. zamítnutí pro nedůvodnost.

II. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud se předně zabýval tím, zda je kasační stížnost přijatelná. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že rozhodoval-li před krajským (městským) soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[6] Kasační stížnost je nepřijatelná. Otázky, které stěžovatel nastolil v žalobě a poté v kasační stížnosti, již byly opakovaně v judikatuře tohoto soudu řešeny a městský soud tuto judikaturu respektoval.

[7] K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku městského soudu Nejvyšší správní soud odkazuje na svoji ustálenou judikaturu, podle které platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvažil o zásadních a pro danou věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za mylnou (nálezy ÚS ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, nebo rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003-52, či ze dne 1. 6. 2005, čj. 2 Azs 391/2004-62).

[8] Vymezeným požadavkům napadený rozsudek městského soudu dostál. Z odůvodnění rozsudku je zřejmé, z jakého skutkového stavu vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Městský soud vypořádal všechny nosné žalobní námitky. Námitky přitom nevypořádal obecným způsobem, ale konkretizoval je s ohledem na stěžovatelem předestřená tvrzení. Není současně vadou, pokud městský soud vyšel z argumentace žalovaného. Pokud soud shledá závěry správního orgánu přílehlavými, je oprávněn na ně odkázat, resp. je převzít (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, či ze dne 19. 12. 2013, čj. 9 Azs 13/2013-26).

[9] Stěžovatel dále namítal, že se městský soud dopustil zásadního pochybení, neboť nedostatečně zjistil skutkový stav. Aby byla kasační stížnost pro tento důvod přijatelná,

pokračování

musel by soud hrubě pochybit při výkladu hmotného nebo procesního práva. Případná nevýrazná pochybení zpravidla totiž nedosahují takové intenzity, aby založila přijatelnost kasační stížnosti (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, usnesení NSS ze dne 31. 1. 2018, čj. 1 Azs 379/2017-26, bod 7 či ze dne 15. 12. 2022, čj. 8 Azs 195/2022-28, bod 7). Takové hrubé pochybení Nejvyšší správní soud neshledal. Městský soud vyšel z úplného obsahu správního spisu, na základě kterého dovodil, že poskytuje dostatečnou oporu pro závěry žalovaného (vč. závěru o tom, že stěžovatel pochází z bezpečné zemi původu). Lze dodat, že stěžovatel nepoukazoval na žádné aktuálnější zprávy o zemi původu, které byly v rozporu s podklady, z níž vycházel žalovaný. Ostatně i aktuální judikatura považuje Arménii za bezpečnou zemi původu (srov. např. usnesení ze dne 5. 3. 2026, čj. 5 Azs 279/2025-48, ze dne 26. 2. 2025, čj. 2 Azs 276/2024-36).

[10] Institut bezpečné země původu vychází ze směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU (dále jen „procedurální směrnice“). Česká republika považuje Arménii za bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu (ve spojení s § 2 bodem 3 vyhlášky č. 328/2015 Sb.). Podle čl. 36 odst. 1 procedurální směrnice lze zemi považovat za bezpečnou zemi původu ve vztahu k jednotlivému žadateli v případě, že nepředložil žádné závažné důvody vyvracející takový závěr (rozsudky NSS ze dne 24. 2. 2023, čj. 4 Azs 426/2021-37, a ze dne 26. 1. 2026, čj. 8 Azs 199/2025-26). V posledně označeném rozsudku soud dovodil, že žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze.

[11] Optikou uvedeného na danou věc nahlížel i městský soud a dovodil, že stěžovateli se nepodařilo prokázat, že by ve vztahu k jeho osobě nebylo lze závěry o bezpečnosti Arménie aplikovat. Stěžovatel netvrdil ani neprokázal, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení (rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Azs 66/2008-70). Stěžovatel jako hlavní důvod své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl snahu zůstat na území České republiky se svou rodinou a zlegalizovat svůj pobyt, tj. získat pobytové oprávnění. Z povahy věci takové důvody koncept bezpečné země původu nevyvrací. Tvrzení stran problémů s podnikáním v zemi původu pak stěžovatel nijak neprokázal. V případě bezpečných zemí původu přitom platí presumpce dostupnosti vnitřní ochrany, neboť možnost využití vnitrostátních prostředků ochrany je jednou z podmínek nezbytných pro zařazení státu na seznam bezpečných zemí původu (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2007, č. j. 4 Azs 195/2006-149, či usnesení téhož soudu ze dne 24. 3. 2022, č. j. 5 Azs 289/2021-43).

[12] K poukazu stěžovatele na udělení humanitárního azylu soud uvádí, že v případě zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné se důvody pro udělení humanitárního azylu neposuzují (usnesení NSS ze dne 17. 7. 2025, čj. 5 Azs 58/2021-31, bod 28, ze dne 6. 10. 2025, čj. 8 Azs 116/2025-32, bod 22, nebo ze dne 14. 11. 2025, čj. 7 Azs 200/2025-29, bod 13).

III. Závěr a náklady řízení

[13] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl dle § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost.

[14] Nejvyšší správní soud dodává, že samostatně nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a dalších procesních úkonech (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, čj. 2 Azs 3/2003-44). S ohledem na povahu dané věci rozhodl zdejší soud ve věci přednostně (§ 56 s. ř. s. v návaznosti na § 120 s. ř. s.). Otázka odkladného účinku se tak stala bezpředmětnou.

[15] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 soudního řádu správního. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 4. května 2026

Tomáš Foltas
předseda senátu